

CONSILIUL SUPERIOR AL MAGISTRATURII

SECȚIA PENTRU PROCURORI

HOTĂRÂREA nr. 164

din 11 martie 2025

La data de 11.03.2025, în temeiul art. 31 alin. (1) teza I din Legea nr. 305/2022 privind Consiliul Superior al Magistraturii, Secția pentru procurori s-a sesizat din oficiu pentru a analiza, din perspectiva unei eventuale afectări a independenței și imparțialității profesionale a procurorului de caz, declarația președintele

dată în contextul efectuării de acte procesuale într-un dosar instrumentat de către Parchetul de pe lângă

Sesizarea Secției pentru procurori are la bază declarația din data de 11.03.2025 a mai sus menționat, redată de publicația la adresa

în cadrul articolului cu titlul

având următorul conținut:

”Cinci la Parchet, anunță

care acuză că ”sistemul corupt, condus de

și restul

folosește instituțiile statului

pentru a suprima opoziția reală și vocea regăsită prin vot a poporului român”. El invocă și comenzi ”șoptite din holurile întunecate ale

câteva zile, au avut loc întâlniri

, susținând că, în urmă cu

”principal responsabil pentru

”, informează

Informația vine în contextul în care

au fost văzuți la

unii dintre ei postând imagini pe rețelele

sociale.

”Într-o nouă demonstrație de abuz și intimidare politică,

au fost citați să se prezinte

la Procuratură de către bunul

nostru ”prieten”,

Același personaj

care, anul trecut, a

orchestrat

a membrilor

la alegerile

cu câteva zile înainte
de alegeri, într-o încercare disperată de a ne reduce la tăcere. După eliminarea discreționară a
candidaturii acum se încearcă scoaterea din joc a tuturor celor care încearcă
să le ofere românilor o
afirmat

El îl acuză pe că "s-a transformat, la ordinele stăpânilor, într-un instrument al
executând nu doar comenzile venite de la ci și pe cele șoptite
din holurile întunecate ale".

"Doar nu degeaba în ceea ce privește soarta țării noastre, organizând
inclusiv întâlniri acum câteva zile între și
principal

mai afirmă că acțiunile "nu mai au nicio legătură cu justiția
sau cu respectarea legii, ci sunt menite să intimideze și să discrediteze
se opune instaurate de actuala guvernare".

În opinia sa, este inadmisibil ca, în anul 2025, într-o țară care se presupune a fi
democratică și membră a Uniunii Europene, să asistăm la practici pe care le numește
". "Instituțiile statului sunt folosite pentru a înăbuși orice formă de opoziție, iar
sunt aleși pentru profesionalismul lor și apoi le este șoptit că
"avem încredere în dumneavoastră că veți face totul pentru a apăra valorile democratice". În
România, ajung să te abuzeze nevinovat, oameni care cred că își servesc patria", consideră

El dă asigurări că nu se va lăsa intimidat de aceste " și cere ca
"acest să își demonstreze competențele și dragostea de patrie anchetându-i pe cei care
se fac cu adevărat vinovați de incidentele din data de 9 martie și tragerea la răspundere a
tuturor celor care folosesc justiția în scopuri politice."

"România nu trebuie să revină la practicile întunecate ale Este timpul ca
și să sancționeze abuzurile unei guvernări corupte și ilegite", conchide

Anterior sesizării din oficiu a Secției pentru procurori, declarația mai sus menționată a
a făcut obiectul mai multor articole apărute în presa

respectiv: (articolul cu titlul "
/ asupra justiției"), (articolul cu
titlul citați azi la „O nouă
demonstrație de abuz și intimidare politică”), (articolul cu titlul "
a anunțat a
denunțat acțiunea Parchetului ca fiind o "nouă demonstrație de abuz și intimidare politică"),

(articolul cu titlul _____
cale de _____ care a chemat la audieri _____
_____ unealta _____ a Sistemului, lovește din nou
Sistemul corupt condus de _____ folosește instituțiile pentru a
suprima opoziția reală, vocea regăsită prin vot a poporului român, după eliminarea discreționară
a _____), (articolul cu titlul „_____ sunt
așteptați la Parchet. „Sistemul corupt condus de _____ folosește instituțiile statului
pentru a suprima vocea poporului” _____), (articolul cu titlul „_____ chemați la
audieri. Cel care s-a filmat zicând „_____” spune că el, de fapt, a cerut ajutor
_____), (articolul cu titlul „_____”
Sistemul corupt, condus de _____
folosește instituțiile statului pentru a suprima opoziția reală și vocea regăsită prin vot a
poporului român”) etc.

Secția pentru procurori apreciază că, prin raportare la art. 61 alin. (4) și art. 39 alin. (1) din Regulamentul de organizare și funcționare a Consiliului Superior al Magistraturii, aprobat prin Hotărârea nr. 122/06.07.2023 a Plenului Consiliului Superior al Magistraturii, cu modificările și completările ulterioare, nu este necesară sesizarea Inspecției Judiciare, întrucât nu se impun verificări suplimentare, situația rezultând în integralitate din afirmațiile

**Analizând declarația din data de _____ a _____
preluată în mass-media, Secția pentru procurori reține următoarele:**

În calitate sa fundamentală de garant al independenței justiției, conferită de art. 133 alin. (1) din Constituția României, Consiliul Superior al Magistraturii apără corpul magistraților împotriva actelor de natură să aducă atingere independenței, imparțialității sau reputației profesionale a acestora.

Potrivit art. 31 alin. (1) teza I din Legea nr. 305/2022 privind Consiliul Superior al Magistraturii: „Secțiile corespunzătoare ale Consiliului Superior al Magistraturii au dreptul, respectiv obligația corelativă de a se sesiza, din oficiu, pentru a apăra judecătorii și procurorii împotriva oricărui act de imixtiune în activitatea profesională sau în legătură cu aceasta, care le-ar putea afecta independența sau imparțialitatea, precum și împotriva oricărui act care ar crea suspiciuni cu privire la acestea.”

Principiile independenței și imparțialității procurorilor sunt statuate de art. 3 alin. (1) din Legea nr. 303/2022 privind statutul judecătorilor și procurorilor, cu modificările și completările ulterioare.

Astfel cum a fost analizată, prin raportare la factorii de presiune ce o pot influența, independența a fost definită ca fiind capacitatea magistratului de a decide măsuri, conform legii,

fără nici o intervenție (influență) externă, capacitatea de a conștientiza factorii externi ce influențează sau creează aparența unei influențe, precum și capacitatea de a respinge factorii de natură externă ce influențează sau creează aparența unei influențe.

Independența procurorului în dispunerea soluțiilor, statuată de Legea nr. 303/2022, cu modificările și completările ulterioare, este o condiție obligatorie pentru garantarea unui proces echitabil. Această independență nu este, însă, o prerogativă sau un privilegiu în interesul propriu al procurorului, ci în interesul statului de drept și al celor pentru care se înfăptuiește justiția, ca serviciu public.

Totodată, imparțialitatea se definește de regulă prin lipsa oricărei prejudecăți sau atitudini părtinitoare și poate fi analizată în diverse moduri [Curtea Europeană a Drepturilor Omului, cauzele Wettstein împotriva Elveției, pct. 43; Micallef împotriva Maltei (MC), pct. 93; Nicholas împotriva Ciprului, pct. 49].

Noțiunile de independență și de imparțialitate fiind strâns legate, poate fi necesar, potrivit circumstanțelor, să fie examinate împreună (Curtea Europeană a Drepturilor Omului, cauzele Sacilor-Lormines împotriva Franței, pct. 62; Oleksandr Volkov împotriva Ucrainei, pct. 107).

În Raportul Singhvi către Comisia drepturilor omului a ONU din 1987 (pct. 75), se precizează că *„principiile independenței și imparțialității sunt pietrele de fundament ale motivării și legitimității funcției judiciare în orice stat”*.

De asemenea, în Raportul RE CJ 2014-2016 - Independența și răspunderea procurorilor - s-a admis că sistemul judiciar, în sensul său larg, nu se referă numai la judecători, ci și la procurori, astfel că, atunci când se discută despre independența sistemului judiciar, ar trebui să se aibă în vedere și subiectul independenței procurorilor.

Recomandarea nr. (2000) 19 a Comitetului Miniștrilor către Statele Membre privind rolul Ministerului Public în sistemul judiciar penal (adoptată de Comitetul Miniștrilor la 6 octombrie 2000, la a 72-a reuniune a delegaților miniștrilor), în baza articolului 15.b din Statutul Consiliului Europei, referitor la organizarea și funcționarea internă a Ministerului Public, în special la repartizarea inițială și ulterioară a cauzelor, s-a arătat că aceasta trebuie să răspundă condițiilor de imparțialitate și independență și să fie determinată în mod exclusiv de necesitatea unei bune funcționări a sistemului juridic penal, ținând cont în mod prioritar de nivelul de pregătire juridică și de specializare.

În Capitolul I din Avizul nr. 16 (2021) al Consiliului Consultativ al Procurorilor Europeni (CCPE), elaborat pe baza Convenției Europene a Drepturilor Omului, jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului, jurisprudenței Curții de Justiție a Uniunii Europene și a deciziilor relevante ale organelor tratatelor din cadrul Națiunilor Unite, s-a arătat că *“5. Independența procurorilor este indispensabilă pentru a le permite să își îndeplinească misiunea. Aceasta*

întărește rolul acestora într-un stat de drept și în societate și este, de asemenea, o garanție a faptului că sistemul de justiție va funcționa corect și eficient și că beneficiile independenței judiciare vor fi pe deplin realizate. Astfel, asemănătoare cu independența asigurată judecătorilor, independența procurorilor nu este o prerogativă sau un privilegiu conferit în interesul acestora, ci o garanție în interesul unei justiții echitabile, imparțiale și eficace, care să protejeze atât interesele publice, cât și cele private ale persoanelor implicate.”

Astfel, atât conform normelor de drept intern, cât și a celor de drept internațional, independența procurorilor este un aspect fundamental al statului de drept. Procurorii trebuie să beneficieze de libertate neîngrădită de a soluționa în mod imparțial cauzele, în conformitate cu legea și cu propria apreciere a faptelor, ei trebuie să aibă puteri suficiente și să fie în măsură să le exercite pentru a-și îndeplini sarcinile lor, pentru a menține autoritatea lor și prestigiul justiției și să poată acționa fără niciun fel de restricții, influențe nepotrivite, presiuni, amenințări sau intervenții, directe sau indirecte, din partea oricărei autorități, fie chiar autorități judiciare.

Pe de altă parte, potrivit art. 30 alin. (1) și (2) din Constituția României, *“(1) Libertatea de exprimare a gândurilor, a opiniilor sau a credințelor și libertatea creațiilor de orice fel, prin viu grai, prin scris, prin imagini, prin sunete sau prin alte mijloace de comunicare în public, sunt inviolabile. (2) Cenzura de orice fel este interzisă.”* Totodată, potrivit alin. (7) al aceluiași articol, *“Sunt interzise de lege defăimarea țării și a națiunii, îndemnul la război de agresiune, la ură națională, rasială, de clasă sau religioasă, incitarea la discriminare, la separatism teritorial sau la violență publică, precum și manifestările obscene, contrare bunelor moravuri.”*

De asemenea, art. 10 paragraful 1 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului consacră libertatea de exprimare, arătând că *„orice persoană are dreptul la libertatea de exprimare”* și că *„acest drept cuprinde libertatea de opinie și libertatea de a primi sau de a comunica informații ori idei fără amestecul autorităților publice și fără a ține seama de frontiere.”*

Majoritatea drepturilor prevăzute de Convenția Europeană a Drepturilor Omului sunt drepturi condiționale, ceea ce înseamnă că ele permit ingerințe, ce sunt totuși supuse anumitor condiții, ținând cont de natura esențială a libertăților ocrotite.

Libertatea de exprimare prevăzută de art. 10 al Convenției este una dintre aceste libertăți fundamentale, care are un rol special în orice societate democratică, putând fi catalogată chiar ca una dintre garanțiile acesteia, o condiție primordială a progresului și a fericirii fiecăruia, așa cum au considerat judecătorii Curții în cauza Handyside c. Regatului Unit, idee reluată apoi, cu grad de principiu, în cauzele ulterioare.

Art. 10, paragraful 1 al Convenției menționează libertatea de a primi sau comunica informații, ceea ce denotă dublul aspect sub care trebuie privit acest drept fundamental. Pe de o parte, este vorba despre libertatea oricărei persoane de a difuza în mod liber informații, iar, pe

de altă parte, acest drept se corelează în mod natural cu libertatea de a primi informații, de care ar trebui să se bucure orice cetățean. În acest sens sunt și prevederile art. 31 din Constituția României. Sub rezerva limitelor prevăzute de paragraful 2 al articolului 10, această libertate de comunicare a informațiilor trebuie să poată fi exercitată în mod liber, inclusiv în ceea ce privește puterea politică. Desigur, așa cum nicio libertate nu este absolută, pentru a preveni arbitrarul, sunt prevăzute și anumite limite ale exercițiului libertății de exprimare, limite ce decurg din necesara asumare a unei responsabilități pentru orice activitate care ar avea potențialul de a aduce atingere drepturilor altora.

În cauza Feldek contra Slovaciei, Curtea subliniază că faptul că „favorizarea liberei dezbateri politice este o caracteristică esențială a unei societăți democratice, astfel că doar considerații foarte puternice pot justifica restrângerea discursului cu caracter politic”. În ochii Curții, veridicitatea unei judecăți de valoare nu poate și nu trebuie demonstrată, mai ales în situația în care se bazează pe informații deja cunoscute marelui public.

În cauza Lesnik c. Slovaciei, Curtea observă că procurorii fac parte din sistemul judiciar și există un interes general de a beneficia de încrederea cetățenilor. „Chiar dacă într-o societate democratică cetățenii pot să critice modul de administrare a justiției și funcționarea care participă la realizarea acesteia, această critică trebuie să respecte anumite limite”.

Totodată, în cauza Skalka contra Poloniei, Curtea a apreciat că instanțele nu pot fi ferite de critici asupra soluțiilor pe care le promovează ori a altor aspecte a activității lor, însă a considerat necesar să se realizeze o distincție între critică și un limbaj inadecvat, iar, în cauza Pager și Oberschlick contra Austriei, a decis că „activitatea justiției nu poate fi discutată fără să se aibă în vedere anumite limite pentru a nu submina autoritatea acesteia, comandament deosebit de important într-un stat de drept”.

De asemenea, în cauza Stângu și Scutelnicu contra României, s-a reținut de către Curtea Europeană a Drepturilor Omului că „limitele criticii admisibile sunt, ca și pentru oamenii politici, mult mai largi în cazul funcționarilor care exercită funcții oficiale. În același timp nu se poate spune că funcționarii se expun cu bună știință unui control atent al faptelor și gesturilor lor, exact ca și în cazul oamenilor politici și doresc atunci să fie tratați pe picior de egalitate cu aceștia din urmă când se pune problema criticării comportamentului lor. În plus funcționarii și mai ales magistrații, pe temeiul obligației lor de a fi rezervați, trebuie pentru a-și îndeplini funcțiile lor, să beneficieze de încrederea publicului fără a fi pe nedrept deranjați. De aceea este posibil să fie necesară protejarea lor contra atacurilor ofensatoare atunci când sunt în funcție.”

Astfel, Curtea a recunoscut că pot exista cazuri când este necesar ca puterea judiciară să fie protejată împotriva atacurilor distrugătoare, lipsite de fond serios, cu atât mai mult cu cât obligația de rezervă le interzice magistraților să reacționeze. În schimb, Curtea a subliniat importanța ca cetățenii să obțină informații privind funcționarea justiției, instituție esențială

într-o societate democratică.

În contextul mai sus arătat, Secția pentru procurori va analiza declarația ce face obiectul prezentei sesizării din oficiu, în raport de libertatea de exprimare, recunoscută ca drept fundamental, pe de o parte, și necesitatea apărării unor valori, precum independența și imparțialitatea procurorilor, pe de altă parte.

În acest sens, Secția pentru procurori reține că, în cauza Sunday Times contra Regatului Unit al Marii Britanii și Irlandei de Nord, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a stabilit că „forme de exprimare publică nu trebuie să depășească limita impusă de interesul corecteii administrări a justiției”.

Totodată, în cauza Lavric contra României, Curtea Europeană a Drepturilor Omului arată că „nu există îndoială că într-o societate democratică indivizii au dreptul să comenteze și să critice administrarea justiției și oficialii implicați în înfăptuirea ei. Cu toate acestea, o astfel de critică nu trebuie să treacă de anumite limite, întrucât este în interesul public ca procurorii, precum și judecătorii, să se bucure de încrederea publicului. Se poate deci să fie necesar ca statul să îi protejeze de acuzații nefondate” (punctul 35).

Secția pentru procurori mai reține că, în jurisprudența constantă a Curții Europene a Drepturilor Omului, s-a subliniat că există o distincție clară între declarațiile factuale și judecățile de valoare [Cumpănă și Mazăre împotriva României (MC), nr. 33348/96, pct. 98, CEDO 2004-XI]. În vreme ce existența unor fapte poate fi demonstrată, veridicitatea judecăților de valoare nu poate fi dovedită. Curtea admite că problema clasificării unei declarații drept fapt sau judecată de valoare ține, în primul rând, de marja de apreciere a autorităților naționale, în special a instanțelor interne. Totuși, chiar și în cazul în care o declarație constituie o judecată de valoare, trebuie să existe un temei factual suficient pentru a o justifica, în caz contrar fiind considerată excesivă [a se vedea Pedersen și Baadsgaard împotriva Danemarcei (MC), nr. 49017/99, pct. 76, CEDO 2004-XI; Timpul Info-Magazin și Anghel împotriva Moldovei, nr. 42864/05, pct. 37, 27 noiembrie 2007; și Petrina împotriva României pct. 40 și 41].

Secția pentru procurori observă că, în declarația ce face obiectul prezentei sesizări din oficiu,

a folosit următoarele expresii la adresa

„într-o nouă demonstrație de abuz și intimidare politică,

au fost citați să se prezinte

la

Procuratură de către bunul nostru „prieten”,

”; „s-a transformat, la ordinele stăpânilor, într-un instrument al

ci și pe cele șoptite din holurile

întunecate ale

”; acțiunile

”nu mai au nicio legătură cu

justiția sau cu respectarea legii, ci sunt menite să intimideze și să

”.

Exprimarea folosită, prin utilizarea unor cuvinte ofensatoare la adresa procurorului de caz, este inadecvată și contrară respectului cuvenit într-o societate democratică magistraților procurori, care au obligația să apere interesele generale ale societății, precum și drepturile și libertățile oricărei persoane.

În lumina principiilor de interpretare, mai sus evocate, analizând afirmațiile în cauză, Secția pentru procurori apreciază că acestea sunt de natură să afecteze încrederea publică în modul în care procurorul de caz își desfășoară activitatea profesională, inducând opiniei publice impresia că acesta acționează în afara rigorilor legale și constituționale, deși în realitate astfel de afirmații exprimă doar opinii strict personale. Totodată, în urma analizării alegațiilor

Secția pentru procurori constată că acestea constituie acuzații la adresa procurorului de caz care nu au nicio bază factuală reală și nu pot justifica în niciun moment legitimitatea unui eventual interes public.

Astfel de atacuri la adresa unui magistrat, venind din zona unui reprezentant al puterii legislative, sunt de natură să încalce dispozițiile constituționale referitoare la separarea puterilor în stat.

Or, justiția în statul de drept este o putere pe lângă celelalte puteri ale statului, art. 1 alin. (4) din Constituție consacrand expres principiul separației și echilibrului puterilor legislative, executivă și judecătorească. Pentru aceasta este necesar să existe anumite garanții față de celelalte puteri ale statului pentru a se evita politizarea și pentru a se crea premisele independenței și imparțialității magistraților.

De asemenea, impactul mediatic al declarației persoanei publice, dată în contextul efectuării de acte procesuale într-un dosar aflat în curs de desfășurare, este cu atât mai puternic prin prisma funcției deținute, respectiv de reprezentant al legislativului, precum și a poziției de formator de opinie în

, ceea ce s-ar putea traduce în presiuni ale factorului politic asupra procurorului de caz ce sunt de natură să lezeze grav independența și imparțialitatea procurorului ce instrumentează cauza penală.

Astfel, față de conținutul discursului public, prin aprecierile cu privire la activitatea desfășurată de în instrumentarea dosarului în cauză, limita limbajului politic utilizat a fost, în mod cert, depășită, aceste afirmații fără suport real fiind de natură să aducă atingere independenței și imparțialității procurorului de caz, încadrându-se fără echivoc în situația în care Curtea Europeană a Drepturilor Omului a statuat în mod constant în jurisprudența sa că se impune restrângerea libertății de exprimare, în scopul de a asigura independența și imparțialitatea magistraților.

În raport de considerentele de mai sus, Secția pentru procurori va dispune apărarea independenței și imparțialității procurorului de caz din cadrul Parchetului de pe lângă Înalta

Curte de Casație și Justiție, în raport cu
11.03.2025, care face obiectul prezentei sesizări din oficiu.

din data de

Față de cele expuse, în temeiul dispozițiilor art. 31 alin. (1) din Legea nr. 305/2022 privind Consiliul Superior al Magistraturii, prin vot direct și secret, cu unanimitatea voturilor membrilor prezenți;

SECȚIA PENTRU PROCURORI A CONSILIULUI SUPERIOR AL MAGISTRATURII

HOTĂRĂȘTE

Art.1 - Apărarea independenței și imparțialității procurorului de caz din cadrul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, în raport cu declarația

dată în contextul efectuării de acte procesuale într-un dosar instrumentat de către Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție.

Art.2 - Prezenta hotărâre se comunică Direcției resurse umane și organizare, în vederea luării măsurilor legale.

Data în București, la data de 11 martie 2025

Președinte,
Procuror **Glaudiu-Constantin SANDU**